Υπήρχε η αντίληψη, πως όλη αυτή η καταιγίδα που πλήττει την Ελλάδα, από τον Απρίλιο του '10 και εντεύθεν (τότε που ο αιρετός πρωθυπουργός μας, υιός και εγγονός πρωθυπουργού, έθεσε τον τόπο υπό την μνημονιακή εξουσία), ότι θα δημιουργούσε τις συνθήκες για ένα καλό ξεκαθάρισμα.

Ότι θα ήταν ευκαιρία, να επικρατήσουν οι χρηστές δυνάμεις, να παραμεριστεί όλη εκείνη η δυναμική της κομπίνας και της διαφθοράς. Θετική και αισιόδοξη άποψη, η οποία με τα στοιχεία που υπάρχουν, ατυχώς δεν φαίνεται να ισχύει.

Μια πρώτη ένδειξη ως προς τούτο είναι, αναμφίβολα, η φορολογία που απομάκρυνε και τον συνεπή πολίτη από την καταβολή των υποχρεώσεών του, όχι μόνον διότι στέγνωσε, αλλά και με το επιχείρημα του πως μπορεί να παραμένει λογικός και δίκαιος όταν έχει να αντιμετωπίσει έναν μηχανισμό παράλογο και παράφορα άδικο. Τέλος πάντων, επ' αυτού υπάρχουν και άλλες απόψεις, η κουβέντα πάει μακρυά με ισχυρά επιχειρήματα από όλες τις πλευρές. Τα 70 τόσα δις. € ληξιπρόθεσμων οφειλών πάντως, είναι τόσο μια ηχηρή, όσο και μια συλλογική δήλωση.

Σε ότι αφορά όμως τις επαγγελματικές σχέσεις των πολιτών, τα Μνημόνια είχαν μια καταλυτική συνεισφορά, δημιουργώντας άλλοθι, ενίοτε με τρόπο χυδαίο. Φίλος τις, λοιπόν, τον οποίο γνωρίζω δεκαετίες αρκετές, ώστε να τον έχω κατατάξει στην χωρία των έντιμων και επιμελών ανθρώπων και επαγγελματιών, κερδίζει το βιός του

παρέχοντας το νομικό του έργο ως ελεύθερος επαγγελματίας. Θα μπορούσε να είναι πιο γνωστός στο ευρύ κοινό αν είχε αποδεχτεί το παιχνίδι της δημοσιότητας και μοστράριζε το πρόσωπο του στα θολά τηλεοπτικά κανάλια. Θα μπορούσε επίσης να είναι πιο άνετος, αν εύρισκε ταυτόχρονα θέση σε μια Τράπεζα. Θα μπορούσε, τέλος, να είναι πολύ πιο ήσυχος, αν είχε αποδεχτεί την πολύ καλή πελατεία του πατέρα του, σε παρεμφερή δραστηριότητα.

Όλα τα παραπάνω δεν τα έπραξε, διότι αποφάσισε, συνειδητά, να ακολουθήσει το νομικό μονοπάτι της αρεσκείας του, σαφώς πιο τραχύ και απαιτητικό, κατά την ταπεινή μου γνώμη.

Παρείχε λοιπόν, ως συνήθως, τις υπηρεσίες του σε πελάτη, ολοκληρώθηκε ο κύκλος της συγκεκριμένης συνεργασίας και έκοψε όπως έπρεπε το παραστατικό για την πληρωμή του πέρσι, τον Ιούνιο του ’14, με την συμφωνία ότι έως τον Φεβρουάριο του ’15 θα έχει τμηματικά αποπληρωθεί.

Κατέβαλε, εννοείται, τον Φ.Π.Α. στο Ελληνικό Δημόσιο, αλλά μέχρι το τέλος του Φλεβάρη του ’15 δεν είχε εισπράξει οτιδήποτε. Ακολούθως στέλνει, μέσα στον Μάρτιο, ένα διακριτικό e-mail στον πελάτη του, αιτούμενος, τρόπον τινά, ενός χρονοδιαγάμματος του πότε θα πληρωθεί.

Η απάντηση που έλαβε ήταν, ότι: «η περίπτωσή του θα μελετηθεί».

Σε αυτή την νεφελώδη κατάστασταση, αντέταξε ένα ευγενικό πάλι e-mail, με την

τοποθέτηση πως αντιλαμβάνεται τις καλές προθέσεις, αλλά θα ήθελε κάτι πιο καθοριστικό.

Έλαβε μιαν απάντηση δύο λέξεων: «Δημιουργική ασάφεια».

Μου διευκρίνισε δε άμεσα, ότι ο συγκεκριμένος πελάτης του, όπως και κάποιοι άλλοι επαγγελματίες δεν είναι οικονομικά στραγγαλισμένος. Χρησιμοποιεί όμως την τρέχουσα κατάσταση ως ένα εξαιρετικό άλλοθι.

Από την πλευρά μου, σε θέση να ξέρω ότι ο φίλος μου βρίσκεται στον αντίποδα, με την έννοια ότι κάθε του αμοιβή είναι απαραίτητη, διότι αφενός είναι πλήρης υποχρεώσεων με δύο παιδιά που σπουδάζουν κλπ., αφετέρου όλα όσα με κόπο κερδίζει, στις μέρες μας δεν είναι αρκετά. Οφείλει και αυτός, όπως οι περισσότεροι από εμάς, σε Ταμεία, σε Δ.Ο.Υ. και αδυνατεί να τα καταβάλει όχι από καπρίτσιο, όχι από άποψη, αλλά από ανάγκη.

Τι, υποθέτω, πως θα συμβεί με την συγκεκριμένη συνδιαλλαγή στο άμεσο μέλλον; Καθώς ο φίλος μου, έχει ήδη καταβάλει τον Φ.Π.Α. από πέρσι, θα κάνει δήλωση για το ’14, φυσικά θα συμπεριλάβει την αμοιβή από τον συγκεκριμένο πελάτη και θα φορολογηθεί για χρήματα που δεν έχει εισπράξει ακόμα.

Όταν, ενδεχομένως, δεήσει ο πελάτης του, θα καταβάλει τμηματικά το χρέος, μετά παρέλευση δυο ετών, τριών ετών; ποιος ξέρει πότε;. Ιδού λοιπόν, πως το Μνημόνιο ανάμεσα σε άλλα κακοποιεί, έως καταστροφής, τις επαγγελματικές σχέσεις.

Ιδού και πως ο καλός φίλος, με σύγχυσε το ανοιξιάτικο απόγευμα του Σαββάτου και μάλιστα παρά θιν' αλός, όχι γιατί μου είπε πράγματα που δεν γνώριζα, αλλά διότι εμφάνισε μια ακόμα απόδειξη για το πως τα Μνημόνια μεταλ λάσσουν τους επαγγελματίες, σε καιροσκόπους εκμεταλλευτές.

Είναι λίθος Λυδία τα Μνημόνια. Όλοι θα δείξουμε τα πρόσωπά μας, τα αληθινά. Όπως τα έδειξαν οι πατεράδες μας, οι παππούδες μας στην Κατοχή.